

SZÖLLŐSI MÁTYÁS

Néma város



A városom még egykoron szabad volt.
Ma arc nélküli, testetlen szegény.
Mint napfogyatkozás után egy folt
a szemben, fáj. De fájdalma sem él

igazán, mert egyetlen mondata sem
valós varázs, ami túlnőne önmagán.
Csak könnyörtelenség vakarta seb.
Nagy emlékezetkiesés, magány.

A városom még egykoron szabad volt.
Ha kellett, büszkeségét törte szét.
Mínuszban testet kapualjba vonszolt.
Vállalta bűnét, közös szégyenét.

Ma nem néz körbe. Nem látja, mi lett:
egy sápadt árny szorongó éjszakája,
amit lassacskán szentté szervezett
csalók sok évtizednyi agymosása.

A városom még egykoron szabad volt.
Ma nincs benne idő. Se jó, se rossz.
Minden, mit aljassággal elrabolt,
csupán dühödt vakságot sokszoroz.

Fél és panaszkodik, a lelke sorvad,
hol vasbeton mohón habzsol be téglát.
Hiába bólogatgat, azt jelezve, jól van,
rég szolgálásra ítélték a némát.

bukás

Gyanútlan voltál és felelőtlen.
Sokat beszéltél, és a szavak kihordtak
belőled mindent. Szidalmaztál és vádoltál,
fölsoroltad a hiányokat, a ráolvasás pedig
errefelé súlyos bűn. Emlékezz, hányan
kérdték, hogy ki vagy, és honnét merítesz
a szigorú vádaskodáshoz, de te csak neveltél,
maszatoltad a lecsorgó könnyeket.
Közben tudom, hogy minden mozdulatot
szépnek láttál, szinte gyönyörködtél
és csodáltad az arcokat, s harcodat az erősítette
leginkább, hogy mindig tisztátalanul éltél.
Úgy hitted, jogod van az ítélkezéshez.

Aztán jött a törés. Azóta néma vagy,
mint akit megzaboláztak. Éjszaka volt és sötét,
lány zuhogás szegte meg a háromszög alakú
udvar tompa csöndjét. Kattant a zár.
Az ablak is elhomályosult, mikor belépett.
Arról fogalmam sincs, ilyenkor gyorsul-e
az idő vagy lassabb, mint amikor egy
ismeretlen erő darabokra téphet szinte mindent.
Hogy honnét jött, senki sem tudja.
Nem tartották számon azt az embert.
Mintha csupán azért létezett volna, hogy megöld.
Betört, de úgy, mint aki hazajön,
és te lelőtted, pedig föltette a kezét, önként.